

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: T. K. Q., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 25.3.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2022 č. j. CPR-30834-3/ČJ-2021-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 25.3.2022 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2022 č.j. CPR-30834-3/ČJ-2021-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **PČR** či **správní orgán I. stupně**), ze dne 18.9.2021 č.j. KRPA-245297-9/ČJ-2021-000022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a rovněž povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč, stanovené v ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

2. **V žalobě** žalobce nejprve uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalovaného, již odůvodňuje zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU. Žalobce je toho názoru, že v jeho konkrétním případě nebylo možné napadené rozhodnutí vůbec vydat, neboť toto je zcela zjevně nepřiměřené. Dle jeho názoru žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, následně naprosto nesprávným a v konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Žalobce mimo jiné uvedl, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), když označil veškeré skutečnosti i osoby, které svědčí v jeho prospěch. Správní orgán I. stupně však v rozporu se svou povinností zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyplývající z § 3 správního řádu, učinil svá skutková zjištění na základě podaného vysvětlení žalobce a provedených lustrací, aniž by provedl nezbytné důkazy ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilého dítěte žalobce a k posouzení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků. Na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu pak správní orgán I. stupně dospěl k nesprávnému závěru o přiměřenosti svého rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Žalobce v této souvislosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 16.10.2019 č.j. 7 Azs 374/2018-28. S ohledem na skutečnost, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. Zejména pak měl žalobce za to, že ačkoliv k tomu správní orgány byly povinny, zcela nedostačujícím způsobem vzaly v potaz oprávněné zájmy manželky a jejich nezletilého syna. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a stejně tak došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika (dále jen **ČR**) vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejvíce pak byla porušena ustanovení článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku ČR, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 Ústavy ČR, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

Dále žalobce tvrdil, že ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu shrnutí skutkových zjištění, která se však mnohdy neopírají o relevantní důkazy, přičemž z těchto skutkových zjištění, která nemají dostatečnou oporu ve spisu, správní orgány dovozovaly své nesprávné závěry. Správní orgány byly zpraveny o existenci všech osob, které žalobce na území ČR má, tedy svou manželku, T. T. H., nar. X, a nezletilého syna Q. T. A., nar.

X, těmito rodinnými vazbami se blíže nezabývaly, tedy nezjistily nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce, pevnost rodinných vazeb žalobce na území ČR, závislost nezletilého syna na svém otci ani intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Veškerý život žalobce, jeho sociální a rodinné vazby jsou pevně spjaty s územím ČR.

Žalobce upozorňoval správní orgán I. stupně i odvolací správní orgán na to, že je třeba brát ohled i na současnou pandemickou situaci spojenou s rozšířením nového koronaviru SARS-Cov 2 a výskytem onemocnění COVID-19 a s ní související omezení komerčního leteckého spojení do Vietnamu a předkládal důkazy k prokázání svých tvrzení. Správní orgán I. stupně však pouze vyvracel tvrzení žalobce, aniž by podložil své úvahy jakýmkoliv relevantními důkazy. Správní orgán I. stupně si tedy neopatřil nezbytné důkazy k posouzení intenzity rodinných a sociálních vazeb žalobce na území ČR a možnost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce posoudil zcela nedostatečným a formálním způsobem, ani nezkoumal blíže existenci rodinného života žalobce v ČR rodinných vazeb, přestože jej na ně žalobce upozorňoval, avšak soustředil se na okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Dle žalobce správní orgány v řízení naprosto zanedbaly svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu téměř nevyjadřuje a pouze aprobejuje postup správního orgánu I. stupně, činí závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, aniž by jej podložil správním orgánem I. stupně provedenými důkazy a rovněž upozorňuje, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků již jednou došlo v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody, z čehož dovozuje, že tento zásah bude přiměřený i v posuzovaném případě.

Následně žalobce namítl, že správní orgány na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného posouzení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků následně posoudily přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze rámcově, v důsledku čehož jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí vyjmenoval jednotlivá kritéria, která ukládá členským státům EU posoudit směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a následně i kritéria vymezená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Materiálně však k poměrování zájmu státu na opuštění členských států EU cizincem a zájmu státu na respektování soukromého a rodinného života cizince i jeho rodinných příslušníků nedošlo, správní orgán I. stupně nejlepší zájem nezletilého syna žalobce ani nedefinoval a blíže se nezabýval ani dalšími kritérii obsaženými ve zmíněných ustanoveních. Správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost svého rozhodnutí pouze formálně, a to na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány se zaměřily pouze na skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, avšak zcela nezohlednily skutečnosti jim známy, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgány ve svých rozhodnutích zdůrazňovaly, že posoudily přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění, následně akcentovaly, že jelikož bylo žalobci uloženo namísto správního vyhoštění mírnější opatření, může se do ČR vrátit, pakliže bude svůj pobyt realizovat zákonem stanoveným způsobem. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.10.2019, na rozsudek NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29 a také na rozsudku čj. 8 Azs

290/2018-27 ze dne 19.12.2018. Dále uvedl, že jak vyplývá z judikatury NSS, i když správní orgán I. stupně dovodil, že v posuzovaném případě nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, nebyla tím konzumována jeho povinnost poměřovat zájem státu na opuštění území členských států EU cizincem se zájmem žalobce na respektování soukromého a rodinného života žalobce. Nad rámec upozornil na to, že povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je povinností, kterou mají správní orgány z úřední povinnosti, zejména pokud žalobce tvrdil, že zde má rodinné vazby a nezletilý syn i manželka žalobce jsou držiteli povolení k trvalému pobytu a odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 As 68/2012 – 47 ze dne 6.8.2013.

S odkazem na judikaturu NSS žalobce zdůraznil, že v řízeních přecházejících vydání napadeného rozhodnutí došlo k takovým pochybením, které NSS označil jako nepřipustná. Správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně přezkoumaly přiměřenost právě ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a zároveň žalobce požádal soud o přiznání náhrady nákladů řízení.

3. Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 26.4.2022, č.j. 16 A 6/2022-34.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze 22.2.2022 č.j. CPR-30834-3/ČJ-2021-930310-V223** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí PČR ze dne 18.9.2021 č.j. KRPA-245297-9/ČJ-2021-000022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a rovněž povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000,-Kč, stanovené v ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, a při svém rozhodování vycházel zejména z následujících podkladů: rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2021, odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí podané dne 4.10.2021 a doplněné dne 26.10.2021, ostatní spisový materiál vedený pod č.j. KRPA- 245297/ ČJ-2021-000022, a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR. Po prostudování spisového materiálu a provedenou lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR žalovaný zjistil, že žalobce se dne 18.9.2021 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně s žádostí o zahájení řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil rezervaci letenky od společnosti Emirates (let Praha - Dubai - Hanoi) na den 1.11.2021. Kontrolou neplatného cestovního dokladu a následnou lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že žalobci byl udělen výjezdní příkaz č. GA 0336724 s platností od 8.8.2021 do 17.9.2021 a do tohoto data nevystoupal. Současně bylo zjištěno, že mu byl ke dni 26.6.2017 zrušen trvalý pobyt z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen **trestní zákoník**), pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j.

5 T 12/2015 ze dne 19.9.2016 ve spojení s usnesením Vrchního soudu Praha č.j. 11 To 106/2017 ze dne 19.12.2016. Žalobce byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody nepodmíněně v délce 9,5 let a podmíněně byl propuštěn dne 9.6.2021. Z důvodu zrušení trvalého pobytu a propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobci Odborem azylové a migrační politiky vydán výjezdní příkaz č. GA 0198084 s platností od 21.6.2021 do 8.7.2021, následně mu byly vydány dva na sebe navazující výjezdní příkazy (od 9.7.2021 do 17.9.2021). Žalobci tak byla dána v součtu lhůta k vycestování v délce 89 dnů, ale ani ve lhůtě stanovené posledním výjezdním příkazem však nevycestoval.

K námitce týkající se posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žalobce ve vztahu k zahájení řízení o správním vyhoštění. Následně v samotném napadeném rozhodnutí se správní orgán I. stupně zcela dostatečně zabýval posouzením přiměřeností dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Posuzovaná kritéria jsou i v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a to zejména z čl. 5, ve kterém je uvedeno, že členské státy při provádění této směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavrácení. V této souvislosti žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je mírnějším opatřením než vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a bezpochyby mírnější než výkon trestu odnětí svobody. V případě neoprávněně pobývajícího cizince jde vůbec o nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 50a zákona o pobytu cizinců není mimo povinnosti vycestovat z území členských států EU spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu a není spojeno se zákazem pobytu, a jeho následky budou závislé na aktivitě samotného žalobce. K rozsudkům NSS, které uvedl ve svém odvolání žalobce, žalovaný uvedl, že veškeré rozsudky se týkají povinnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zjišťovat nemožnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jelikož

žalobci bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, považuje žalovaný tyto námitky za irelevantní.

K zásahu do rodinného a soukromého života žalovaný doplnil, že nikterak nezpochybňuje vztah mezi žalobcem a jeho sedmnáctiletým nezletilým synem, a připouští zásah do této sféry, ale nikoli v takové míře, aby se jednalo o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný vychází ze skutečnosti, že do této sféry již bylo zasazeno výkonem trestu odnětí svobody, kdy žalobce ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svého syna. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl od 16.4.2015 ve výkonu trestu odnětí svobody za trestný čin dle § 283 trestního zákoníku a k podmíněnému propuštění došlo dne 9.6.2021. Po tuto dobu byli žalobce se svou rodinou od sebe odloučeni, manželka žalobce byla na finanční zabezpečení rodiny a výchovu syna, ve věku 11 až 17 let, zcela odkázána na svou vlastní osobu. Jak je patrné ze spisového materiálu, nemělo toto šestileté odloučení žádný dopad do rodinného a soukromého života žalobce a účastníků řízení. Žalovaný dále doplňuje, že žalobce pouze svým vlastním jednáním a konáním upřednostnil páčání trestné činnosti nad rodinnými zájmy. Musel tak předpokládat možné následky svého jednání, a to mimo jiné ztrátu pobytového oprávnění na území ČR a s tím související dočasné odloučení od

rodinných příslušníků z důvodu vycestování, popřípadě nutnost svůj život po určitou dobu realizovat mimo území ČR. Páchání trestné činnosti na úseku výroby a distribuce omamných s psychotropních látek, je považováno za zvlášť závažný trestný čin. Současně opakované porušování právního předpisu na úseku pobytu cizinců na území ČR nelze považovat za integraci do české společnosti, přivyknutím místním zvykům a způsobu života.

K námitce týkající se nemožnosti vycestování do Vietnamu z důvodu nedostatku leteckého spojení žalovaný konstatoval, že je předně nutno uvést, že žalobce ke své žádosti o zahájení řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců přiložil rezervaci letenky s datem odletu 1.11.2021 u společnosti Emirates, ale v rámci odvolání dokládá překážku ve vycestování v nemožnost odletu z důvodu neexistence letů v červnu, červenci a říjnu roku 2021, tedy ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu dále žalovaný uvedl, že předložené dokumenty se týkají pouze přímého spojení mezi ČR a Vietnamem, ale žalobce není omezen pouze přímým letem, kromě společnosti Emirates (což prokázal i sám žalobce) nabízejí pravidelné lety do Vietnamu s přestupem i společnosti Qatar Airways a Turkische Airlines. Další z možností návratu do Vietnamu je i přilet do některého ze sousedních států Vietnamu a následně pokračovat pozemní cestou, ať již vlakem, autobusem, nebo jiným místním dopravním prostředkem. Žalovaný nepochopil jednání žalobce, který sám požádá o vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a poté se proti rozhodnutí odvolá s argumentací zásahu do rodinného a soukromého života a nemožnosti vycestovat z důvodu neexistence letů. Žalovaný má za to, že jednání žalobce je jednoznačně účelové, neboť z historie patrně ze spisového materiálu se lze domnívat, že žalobce nemá v úmyslu respektovat vydaná rozhodnutí a opustit území členských států EU a tímto způsobem se snaží dočasně a opakovaně zlegalizovat si pobyt na území ČR. K zákonitosti uložení povinnosti uhradit náklady řízení žalovaný uvedl, že tato povinnost dle § 79 odst. 5 správní řádu, byla uložena v souladu se zákonem, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a tím porušil svou povinnost dle zákona o pobytu cizinců. V případě, že správní orgán zjistí, že řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání účastníka správního řízení, je povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které tímto vznikly.

Na závěr žalovaný shrnul, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného § 3 správního řádu. Spisovým materiálem byl jednoznačně prokázán neoprávněný pobyt žalobce, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že pobýval na území ČR dne 18.9.2021 bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně vyhodnotil, že nejsou dány důvody pro zahájení řízení o uložení správního vyhoštění, a také se dostatečným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, které odvolací orgán doplnil o své úvahy a závěry. Toto doplnění však nemá vliv na nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Současně nebyly shledány rozpory rozhodnutí správního orgánu I. stupně s mezinárodními úmluvami, kterými je ČR vázána, stejně tak s Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány, a aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31.3.2022** nejprve uvedl, že souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání a následně plně odkázal na odůvodnění

žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce dle 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 5 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních občanů třetích zemí. Žalovaný dále uvedl, že v tomto případě zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 22.2.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 31.3.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.2.2022 zástupci žalobce doručeno dne 23.2.2022.
7. **Podáním ze dne 29.4.2022** zástupce žalobce trval na nařízení jednání. Dále **dne 10.5.2022 žalobce** reagoval na vyjádření žalovaného ze dne 31.3.2022 tak, že je i nadále přesvědčen, že žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zcela nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost svého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků. Následně uvedl, že jeho vazbami na území ČR se žalovaný téměř nezabýval, nedefinoval nejlepší zájem nezletilého dítěte žalobce a nezjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, ale soustředil se výlučně na okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Žalovaný se podrobně věnoval závažnosti trestné činnosti žalobce a době strávené ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak neprovedl výslech manželky žalobce ani výslech nezletilého syna žalobce, neprovedl pobytovou kontrolu za účelem zjištění, zda rodina sdílí společnou domácnost, neopatřil si stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí za účelem zjištění nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce. Žalovaný ani správní orgán I. stupně tak k intenzitě zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, závislosti nezletilého syna na svém otci, citovému poutu, které rodinné příslušníky pojí a dalším okolnostem případu nezjistily téměř ničeho, v důsledku čehož se tak žalovaný ani nemohl přezkoumatelným způsobem vypořádat s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, jak tvrdí ve svém vyjádření. Závěr o přiměřenosti svého rozhodnutí tak žalovaný učinil výlučně na základě podaného vysvětlení žalobcem a svých vlastních úvah, které nemají oporu ve spisu. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že bylo povinností žalovaného zkoumat dopad svého rozhodnutí i na soukromý a rodinný život rodinných příslušníků žalobce, kteří jsou uloženi povinnosti opustit území žalobci dotčeni na svých právech, přičemž toto posouzení nelze provést, aniž by žalovaný tyto osoby alespoň vyslechl. Žalobce má rovněž za to, že závěr o přiměřenosti rozhodnutí žalovaného nelze odůvodnit ani tím, že bylo přistoupeno k přijetí mírnějšího či

nejmírnějšího opatření, jímž je rozhodnutí o povinnosti opustit území. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 23.4.2021 č.j. 3 Azs 45/2019-33.

8. **Podáním ze dne 17.5.2022** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
9. **Ústního jednání konaného dne 2.6.2022** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, který odkázal na podanou žalobu s tím, že na žalobě je trváno a dále argumentoval shodně s obsahem rozsáhlé žaloby a zdůraznil, že není pravdou, že správní orgán při svém rozhodování využil nejímírnějšího možného opatření, neboť nejímírnější možné opatření by bylo žádné opatření neukládat. Závěrem zástupce žalobce s odkazem na písemně vyhotovenou žalobu a na úvodní řeč navrhl, aby bylo podané žalobě plně vyhověno a věc byla vrácena správnímu orgánu zpět k dalšímu projednání a rozhodnutí, také bylo požadováno přiznání nákladů řízení.
10. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s.ř.s.).
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.“*
13. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*
14. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *„Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu*

a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.

16. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce není oprávněn pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobci uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
17. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
18. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8

As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, proto jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku pobytu žalobce na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu vlastně 1 den (v řádu několika hodin). Žalobce je v produktivním věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobu v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tzn., dokáže se sama o sebe postarat. S ohledem na to, že má žalobce na území manželku a nezletilého syna, správní orgány opustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, proto správní orgán vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
20. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“* Vzhledem ke všemu shora uvedenému, ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobce a jeho soukromého a rodinného života, jakož i jeho vazeb, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
21. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu.
22. Ohledně námitek žalobce stran realizace vycestování leteckou dopravou soud konstatuje, že žalobce sám při podání žádosti doložil rezervaci letenky, k tomu ze správního spisu vyplývá, že několik leteckých společností nabízí pravidelné lety do Vietnamu. Žalobce není omezen pouze přímým letem a letecká cesta není ani jediným výlučným prostředkem pro opuštění území. Ačkoliv je letecká přeprava zcela jistě nejefektivnější, nebrání nic

tomu, aby v době, kdy by se k ní nemohlo přistoupit, využil žalobce jiný způsob přepravy. Tato námitka je však pouze hypotetická, neboť nikde není uvedeno, že v době, kdy bude žalobce vycestovávat, nebude možné této služby využít. Žalobce rovněž neprokázal, z jakých údajů pochází jeho domněnka týkající se nemožnosti využít letecké přepravy za účelem vycestování. Soud neshledal chybným postup žalovaného, který se v napadeném rozhodnutí tímto zabýval a věnoval se dostatečně možnosti vycestování. Z těchto důvodů považuje soud i tuto námitku za lichou.

23. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se plně ztotožňuje s hodnocením správních orgánů a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR.
24. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce.
25. Žalovaný v řízení postupoval zcela v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, neboť rozhodnutí nebylo shledáno nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).
28. Soud ještě podotýká, že manželka žalobce ani jako zákonný zástupce jejich nezletilého syna na výzvu soudu ze dne 28.3.2022, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, nereagovala ve stanovené lhůtě, tudíž se ohledně nich nejednalo o osoby zúčastněné na řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval

specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 2. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně